

risse Fremsettelse af den urigtige Fordring i og for sig. Dette Spørgsmaal turde efter den overveiende Mening i Kommissionen være at besvare bekræftende. Ligesom nemlig Forbryderens Skyld, subjectivt betragtet, er den samme, hvad enten Hensigten er naaet eller ikke, naar han har gjort, hvad der fra hans Side var at gjøre, ved den bedrageriske Fremsettelse af den urigtige Fordring under Omstændigheder, hvor der er Udfigt til at den vil gaae igjennem, idet det afhænger af forskjellige tildeels tilfældige Omstændigheder, om dette tilfaldt vil stee eller ikke, saaledes vil det være practiff hensigtsmæssigt og tjenligt til at affjære Tvivlsmaal i det enkelte Tilfælde om, hvorvidt Bedrageriet er fuldbyrdet eller kun attenteret, at Forbrydelsens Begreb ligesom ved de Bedragerier, der bestaae i Underlaaen af Gods, Fragaaelse af Laan eller Fravendelsen af vigtige Dokumenter i bedrageriff Hensigt, knyttes til den enkelte bestemte bedrageriske Handling, her Fremførelsen af den opdigtede Fordring eller Nægtelsen af den stedfundne Betaling eller Tilbagegivelse. Imellem denne Handling og det Tidspunkt, da den derved tilfugtede Erhvervelse af Penge eller Gods factiff kan finde Sted, vil der jævnlig, og særligt hvad angaaer Fremførelsen af opdigtede Fordringer i Dødsboer, kunne hengaae en meget lang Tid, men det synes ikke helbigt, at det i denne lange Tid stulde staae som noget uafgjort, om Bedrageriet bliver fuldbyrdet eller ikke; Sagen stiller sig her forsaavidt ogsaa anderledes end med Hensyn til de i Jd. 1840 § 41 omtalte Bedragerier, at fravende en Anden Noget ved falske Foregivender, idet det i disse Tilfælde ordentligviis med det samme vil vise sig, om Bedrageriet lykkes, ligesom dette for en ikke ringe Deel netop vil heroe paa den Maade, hvorpaa Bedrageren, er optraadt. Foriømmelig turde det dog ansees som lidet ønskeligt, for nær beslægtede Tilfælde at give forskjellige Regler angaaende hvad der udkræves til Forbrydelsens Fuldbyrkelse, men dette vilde formeentlig stee, dersom man ved den svigagtige Nægtelse af en stedfundne Betaling for at ansee Bedrageriet for fuldbyrdet vilde kræve, at herved var opnaaet en Binding, medens man ved Fragaaelse af Modtagelsen af Laan osv. ikke fordrer videre

til at konstituere Bedrageriforbrydelsen end selve denne Fragaaelse.

Skjønbt man, efter det Anførte, har opgivet at henføre de i Jd. 1840 §§ 41—42 omhandlede Bedragerier under 2, særffilt i hver sin Paragraph fremstillede, Hovedkategorier, eftersom Bedrageriet gaaer ud paa en Besiddelseserhvervelse eller ikke, er man dog alligevel kommen til det Resultat at fordele Stoffet paa to Paragrapher. Grundlaget for denne Deling — som iøvrigt ogsaa anbefaler sig derved, at en enkelt Paragraph, der stulde omfatte alle Tilfældene, vilde blive af en i Udkastet usædvanlig Længde — er imidlertid et andet end det nævnte; det er nemlig det ovenfor berørte, practiff vigtige, Hensyn, om det konstituerende Moment i Bedrageriet sættes i Erhvervelsen af den uløblige Fordeel eller allerede i Foretagelsen af visse bestemte, dertil sigtende, bedrageriske Handlinger. Udkastets § 247 omhandler Bedragerier, der ikke ere at ansee som fuldbyrde, førend en Fravendelse har fundet Sted, § 248 derimod Bedrageritilfælde af den anden Art. De nævnte 2 Paragrapher slutte sig herefter temmelig nær til Jd. 1840 §§ 41 og 42; kun det næstsidste af de i § 42 omtalte 6 Tilfælde — svigagtig Modtagelse af Penge eller Gods — er overført til Udkastets § 247, der ellers nærmest svarer til Jd. 1840 § 41. Man har dog tillige, som ovenfor anthydet, fundet Anledning til i § 247 særligt at nævne 2 i Praxis ikke sjældent forekommende Bedrageritilfælde, der nærmest maae sættes i Klasse med den i Jd. 1840 § 41 omtalte Fravendelse ved falske Foregivender af en vis Art, og som derfor ogsaa af Domstolene ere bievne straffede efter den nævnte Paragraph i Jd. 1840. Det ene Tilfælde er det, at Noget ved falske Foregivender forleder en Anden til at kjøbe eller paa anden lignende Maade at modtage en Gjenstand for noget væsentlig Andet og Bærdsfuldere end den er, t. Ex. naar Noget udgiver Regnepenge som Guldmonter eller sælger Nysølv som ægte Sølv. Det andet Tilfælde er det, at Noget svigagtig tager Varer paa Kredit, uden at det er hans Hensigt at betale dem, — hvormed formeentlig efter Omstændighederne maa stilles i Klasse, at Noget gjør Gjæld, som det slet ikke er